

3.

Zazvonilo na konec hodiny a já jako namydlený blesk vystartoval ze třídy. Nevšímal jsem si volání kluků, kteří nechápali, proč nečekám na ně jako každý jiný den. Procházel jsem davem a pečlivě se rozhlížel kolem sebe, jestli ho náhodou nezahlednu.

Pamatuju si, že mu nebylo příliš vidět do tváře a já si tak nemohl zapamatovat každý detail jeho obličeje, podle kterých bych ho mohl jednoduše poznat. Možná proto se za mnou všichni ohlíželi a věnovali mi pohled hodný narušeného psychopata, když jsem se k nim skláněl jen proto, abych se jim dlouze podíval do obličeje.

Já si jich ale vůbec nevšímal, důležitý byl jen ten kluk. Musel jsem ho najít a předat mu to, co mu právem patří. Určitě se už musí po tom deníku shánět.

Nikde však po něm nebylo ani vidu, ani slechu.

Chtěl jsem ho ještě dál hledat, ale jak se blížil konec přestávky, tím méně bylo na chodbě žáků a tím se snižovala i naděje, že ten kluk mezi nimi bude.

Zazvonilo na konec přestávky a já chtěl nechtěl musel na další hodinu, měl jsem jich až moc zameškaných na to, abych si teď mohl dovolit hodinu vynechat.

Třeba budu mít štěstí a potkám ho na obědě, který by měl po matice následovat.

Všiml jsem si velkých hodin, které ukazovaly, že jestli sebou okamžitě nehodím, budu zahrabán na učitelčiným dvoře hned vedle její kočky.

Rozutíkal jsem se proto přes chodbu a snažil se neupadnout.

Naštěstí jsem byl pořád rychlejší než učitelka, a tak jsem doběhl do třídy dřív než ona, i když jen o pár minut.

Tuhle hodinu jsem nesdílel ani s jedním z mých nejlepších kamarádů, a proto jsem si mohl dovolit jen mlčky zaplout do lavice a v pololehu tak přečkat až do další přestávky.

„Jonny, co se děje? Od biologie jsi nějaký rozrušený,“ zeptal se James, když přišel k našemu stolu.

Na tácku měl mimo jiné i hranolky, čehož Neil ihned využil a začal mu je po jedné krást.

„Nic, jsem jen nějaký unavený. Po škole půjdu hned domů a pořádně se vyspím.“

„Ale zlato, dneska jsme přece chtěli jít do kina,“ povzdechla si vedle mě Gabi a já ji chytl za ruku a něžně ji políbil na hřbet ruky.

Tohle gesto jsem dělal skoro pořád. I když se mi možná líbilo víc, než se to líbilo Gabi. Přišlo mi to milé.

„Promiň Gabi. Fakt potřebuji trochu spánku.“

„Neviděli jsme se celý víkend,“ namítla s nakrčeným čelem, které nevěstilo nic dobrého. Bylo to takové její osobní znamení toho, že je s něčím nespokojená.

„Já vím. Vynahradím ti to, slibuju.“

„To bych ti teda radila,“ odsekla, a než jsem stačil něco říct, rychle odešla pryč z jídelny.

„Co jí zase je?“ zeptal jsem se Jo, která si právě cosi čmárala do bloku.

Normálně bych se jí asi zeptal na to, co kreslí, a snažil se jí do kresby nahlédnout, ale potom co Gabi odešla, jsem na to neměl náladu, tak jsem musel jen doufat, že mi to potom třeba ukáže sama od sebe, protože kreslí opravdu skvěle.

Tohle jsem ale ihned zavrhl, když se chtěl podívat Tadashi, Jo ho ihned odehnala. Nejspíš tenhle obrázek bude jen pro její oči.

„Nevím, ale radši teď za ní nechoď a prostě jí nech vychladnout,“ řekla nezaujatě a začala tak zběsile kreslit čáry přes celou nažloutlou stránku, až Tadashi vedle ní polekaně poskočil.

Po chvíli váhání jsem nakonec přikývl, protože jsem usoudil, že tomu nejspíš rozumí víc než já, a raději se věnoval dál svému obědu a přemýšlení o tom, kde mám záhadného kluka zastihnout.

Nikdy předtím jsem si ho nevšiml. Což bylo opravdu zvláštní, po většinu času si lidí kolem sebe všímám. Neříkám, že znám